

РЕШЕНИЕ

№ 20757

гр. София, 14.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 53 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **КОНСТАНТИН АЛ. КУНЧЕВ**

при участието на секретаря **БИЛЯНА ЕМ. ПЕТРОВА**
като разглежда докладваното от **КОНСТАНТИН АЛ. КУНЧЕВ** Гражданско дело № 20221110161819 по описа за 2022 година

Предявени са осъдителни искове с правно основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД във вр. с чл. 86 ЗЗД за **осъждане на „Д-А-85“ ООД, ЕИК *****, с адрес: гр. Благоевград, ул. Александър Стамболийски № 77, с управители Красимир Ангелов Лекин и Димитър Ангелов Лекин, заедно и поотдено, **да заплати на „СЕ“ ЕООД, ЕИК *****, чрез Адвокатско дружество „А., Доросиев и партньори“, ЕИК 176204704, с адрес на кантората: гр. София, бул. Витоша №1А, Търговски дом, кантора 313, представлявано от управляващия съдружник адв. Р. Ц. А. – **сумата в размер на 11 621, 93лв. – главница**, представляваща начислена електрическа енергия по Фактура № 0000008220/01.09.2016г., **ведно със законна лихва върху главницата от датата на завеждане на исковата молба – 15.11.2022г.**, както и сумата в размер на **3 541, 45лв. – мораторна лихва за периода от 15.11.2019г. до 15.11.2022г.**

В исковата молба се поддържа, че ищецът – „СЕ“ ООД е търговец на електрическа енергия, а ответникът е негов клиент за продажба на електрическа енергия на свободния пазар. Между тях на 22.07.2015г. бил сключен комбиниран договор за покупко-продажба на електрическа енергия и членство в балансираща група за обект на доставка „Заведение“ в гр. Благоевград, кв. „216“, 2-ри м-орайон.

Поддържа се, че ищецът е издал Фактура № 0000008220/01.09.2016г., която е начислена от ищеца въз основа на посочения комбиниран договор и въз основа на чл. 51 от ПИКЕЕ, 2013г., вр. с чл.83,ал.1,т.6 от ЗЕ.

Ищцовата страна поддържа още, че с влязло в сила решение по гр. д. № 59819/2017г., ГО, 58 състав, СРС, е отхвърлен предявеният от ответника иск за

установяване недължимост на горната сума.

Твърди се, че въпреки цитираното решение, до настоящия момент потребителят не е заплатил сумата и именно поради тази причина е налице правен интерес от образуване на настоящото дело, с което моли да се осъди ответника да заплати сумата по издадената фактура.

В исковата молба се поддържа, че ответникът „Д-А-85“ ООД е ползвател на електроразпределителната мрежа на Чез Разпределение България АД за посочения обект на доставка по договор за предоставяне до и пренос на ел. енергия през разпределителната мрежа № 1201910062/06.08.2015г.

Поддържа се още, че на ищеца като продавач на ел. енергия е била представена корекционна фактура № 0003090401/31.05.2016г., издадена от „ЧЕЗ РАЗПРЕДЕЛЕНИЕ БЪЛГАРИЯ“ АД, въз основа на констативен протокол, също съставен от „Чез Разпределение България“ АД, което дружество било отговорно за начисляване на сумата по корекцията, тъй като било извършило процедурата по проверка на измервателно средство и начисляване на ел. енергията за обекта на Д-А-85 ООД, който е и негов клиент също.

Ищецът твърди, че сумата по тази корекционна фактура е платил на разпределителното дружество /мрежови оператор/ на 09.09.2016г. Посочва, че Фактура № 000309040/31.05.2016г. касаела ответника като краен клиент на ел.енергия и неговия обект на доставка, предвид на което на основание сключения между тях договор, чл. 51 от ПИКЕЕ, 2013, вр. с чл. 83, ал.1, т.6 от ЗЕ, „СЕ“ ЕООД е издало последваща фактура на крайния клиент- Фактура № 0000008220/01.09.2016г., за чийто обект се отнасяла консумацията, която длъжникът не е платил и до настоящия момент, предвид на което дължи заплащането.

Към исковата молба ищецът прилага следните доказателства: 1. Комбиниран договор за покупко-продажба на електрическа енергия и членство в балансираща група от 22.07.15г.; 2. Фактура № 0003090401/31.05.2016г.; 3. Фактура № 0000008220/01.09.2016г.; 4. Платежно от 09.09.2016г.; 5. Влязло в сила решение по гр. д. № 59819/2017г., ГО, 58 състав, СРС.

Ответникът е подал отговор в законоустановения срок по чл. 131 от ГПК.

Прави възражение за наличие на арбитражна клауза.

Излага твърдения, че искът за заплащане на сумата в размер на 11 621,93 лв. по фактура № 0000008220/01.09.2016г. ищецът основавал на сключен договор между страните от 22.07.2015г., в чийто чл. 19 било предвидено, че „Всеки спор относно съществуването и действието на настоящия договор или във връзка с него или с неговото нарушаване, ще се отнесе за решаване от Арбитражния съд при БТПП съгл. правилника му.“

Поддържа, че това е типична арбитражна клауза, т.нар. „процесуален арбитражен договор“, който дерогира компетентността на съда.

Поради изложеното моли да се прекрати настоящото производство.

В отговора на исковата молба ответникът прави възражение и срещу основателността на иска. Твърди, че искът за плащане на главницата по процесната фактура бил погасен по давност и че независимо от позоваването на Решение по гр. д. №59819/2017г. на СРС – 58 състав, същото не означавало, че ищецът има установено със сила на пресъдено нещо вземане към доверителя.

Поддържа, че съгласно разпоредбата на чл. 116, б. „б“ ЗЗД давността се прекъсвала с предявяването на иск, с противопоставянето на възражение или с отправянето на искане за започване на помирително производство. Ако обаче искът, възражението или искането за започване на помирително производство не бъдат уважени, давността не се смятала за прекъсната, т.е. изтекла е.

Посочва, че на 01.09.2019г., а най-късно на 01.09.2022г. давността за главницата била изтекла, тъй като давността била 3-годишна, защото фактурите за неплатена ел.енергия са периодични вземания, но дори и 5-годишната давност за нея била изтекла.

Посочва още, че денят на изпълнението бил нормативно определен от датата, следваща датата на издаване на съответната фактура, следователно на тази дата била настъпила изискуемостта на всяко едно от процесното вземане.

Твърди, че от тази дата започват да текат и давностните срокове за погасяване на всяко от тези вземания, като с изтичането на тригодишния давностен срок по чл. 111 б. „в“ от ЗЗД се погасявала непогасената част от главницата по посочените фактури.

Поддържа, че давността била изтекла и по отношение на лихвата за забава, тъй като фактурата била с падеж 01.09.2016г., то на 01.09.2019г. била изтекла тригодишната давност за погасяване на вземането за лихви.

В отговора на исковата молба ответникът излага и твърдения, че фактурата била издадена с основание „Сума по констативен протокол по чл. 83 (1) ЗЕ и чл. 51 ПИКЕЕ“, но в договора между страните трябвало да се заплаща потребената енергия от страна на ответника, а процесната фактура не била за доставена електрическа енергия и поради това не възниквало задължение за заплащане.

Прави искане към съда да се изиска от ищеца да представи цитирания Констативен протокол, тъй като от него се виждало, че са начислени само 2 835,66 лв., но не и сумата, посочена във фактурата в размер на 11 621,93 лв.

Поддържа още, че фактурата била издадена извън срока на действие на договора и поради това не обвързвала ответника със заплащане.

Посочва, че не е имало основание за корекция за минал период на време, вкл. поради неправомерна интервенция върху техническото средство за търговското измерване и отчитане на консумираната ел. енергия.

Ответникът оспорва и констатациите, отразени в Констативен протокол №

1013956/20.04.2016г., тъй като липсвало основание за съставянето му, а и той не бил съставен по предвидения в закона ред. Твърди, че изложеното в протокола не е вярно по своето съдържание.

Моли да се прекрати производството или да се отхърли иска и претендира разноски.

С определение № 15447 от 28.04.2023г., СРС, второ гр. отд., 53-ти състав, съдът намира, че поради наличие на арбитражна клауза в чл. 19 от договора, сключен между страните на 22.07.2015г. според която всички спорове по договора ще се отнасят към арбитражния съд, делото не му е подведомствено и на осн. чл.15, ал.1 от ГПК производството по гр. д. № 61819/2022г. по описа на СРС следва да бъде прекратено.

С частна жалба № 136389 от 16.05.2023г. в законоустановения срок ищецът „СЕ“ ЕООД, чрез АД „А., Доросиев и партньори“ оспорва постановеното по гр. д. 61819/2022г. на СРС Прекратително определение от 28.04.2023г. пред Софийски градски съд.

С Определение № 11796 от дата 09.10.2023г. на Софийски градски съд, се налага отмяната на обжалваното определение за прекратяване на дело № 61819/2022г. по описа на СРС и се връща делото за продължаване на процесуалните действия от Софийски районен съд.

По отношение на доказателствената тежест, съгласно чл. 154 ГПК всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения.

В тежест на ищеца е да докаже, че вземането му е възникнало като основание и размер и че е поставил длъжника в забава.

Ответникът е депозирал отговор в законоустановения срок, с който оспорва вземането. Твърди, че не е доказано вземането и че е погасено по давност.

Съдът, като взе предвид доводите на страните, представените доказателства и приложимия материален закон, приема от фактическа и от правна страна следното:

От представения по делото договор между „ЧЕЗ РАЗПРЕДЕЛЕНИЕ БЪЛГАРИЯ“ АД, адрес гр. София, р-н Младост, бул. „Цариградско шосе“ № 159, БенчМарк Бизнес Център и „Д-А-85“ ООД, със седалище и адрес на управление: гр. Благоевград, ул. „Александър Стамболийски“ № 77, се установява, че е сключен договор за предоставяне на достъп до и пренос на електрическа енергия през разпределителната мрежа.

От приложения по делото рамков договор за уреждане на финансовите взаимоотношения, касаещи мрежови услуги за крайни клиенти, сключили комбиниран договор по чл. 11, т.10 от ПТЭЕ с търговец на електрическа енергия, се установява, че такъв е сключен между „ЧЕЗ РАЗПРЕДЕЛЕНИЕ БЪЛГАРИЯ“ АД и „СЕ“ ЕООД.

Представен по делото е и договор за покупко-продажба на електрическа енергия и членство в балансираща група, от който се установява, че същият е сключен на 22.07.2015г. между „СЕ“ ЕООД в качеството му на продавач и „Д-А-85“ ООД в качеството му на купувач.

Представена по делото е и фактура № 0003090401/31.05.2016г., от която се установява, че е издадена от „Чез Разпределение България“ АД на получателя „СЕ“ ЕООД за сумата в размер на 11 621,93 лв, с основание: „Дължима сума по чл. 83,ал. 1, т.6 от ЗЕ и чл. 51 от ПИКЕЕ“

Представена по делото е и фактура № 0000008220/01.09.2016г., видно от нея получател е „Д-А-85“ ООД, а доставчик е „СЕ“ ЕООД, издадена за сумата в размер на 11 621,93 лв, с основание: „Сума по констативен протокол, дължима сума по чл. 83,ал.1,т.6 ЗЕ и чл. 51 от ПИКЕЕ.

Приложено по делото е и платежно нареждане, от което е видно, че „СЕ“ ЕООД е заплатило сумата в размер на 12 372,41 лв.на „Чез Разпределение България“ АД на дата 09.09.2016г.

По делото е представено и решение № 183641/04.08.2019г. на СРС; 58 състав, от което се установява, че е бил предявен **отрицателен установителен иск от „Д-А-85“ ООД (ответник в настоящото производство), срещу „СЕ“ ЕООД (ищец в настоящото производство) за сумата в размер на 11 621,93 лв.,** начислена по фактура 0000008220/01.09.2016г., въз основа на договора от 22.07.2015г., по който иск е било образувано гр. д. № 59819/2017г. по описа на СРС, 58 състав. **Искът за признаване за установено, че „Д-а-85“ ООД не дължи на „СЕ“ ЕООД сумата от 11621, 93 лв. по фактура № 0000008220/01.09.2016г. е бил отхвърлен като неоснователен с влязло в сила решение от 25.11.2020г. по в.гр.дело № 13879/2019г. по описа на СГС, ГО,Възз. II-е състав.**

По възражението на ответника относно наличие на арбитражна клауза в сключения договор между страните. С оглед постановеното Определение № 11796/09.10.23г. от СГС по частната жалба на ищеца, се установява, че след предявения от ищеца „Д-а-85“ ООД отрицателен установителен иск по чл. 124 от ГПК пред държавния съд за установяване на недължимост на същата сума като процесната, начислена по фактура № 0000008220/01.09.2016г. и въз основа на договора от 22.07.2015г., по който иск е било образувано гр.д. № 59819/2017г. по описа на СРС, 58 състав, ответникът по горепосоченото дело „СЕ“ ЕООД не е повдигнал отвод за неподведомственост на спора на държавния съд поради наличието на арбитражно споразумение с ищеца. Поради тази причина въпреки арбитражното споразумение, се смята, че ищецът го изоставя, а като не се е противопоставил своевременно срещу разглеждането на иска, позовавайки се на арбитражното споразумение, ответникът се съгласява то да бъде прекратено.

Арбитражното клауза, на което се е позовал ответникът в срока за отговор по чл. 131 от ГПК е била дерогирана по взаимно съгласие на страните, тъй като по образуваното порано исково производство по предявен от ответника отрицателен установителен иск, не е бил предявен отвод за неподведомственост пред държавния съд от страна на ответника по това дело и ищец в настоящото производство, но това е така само и **доколкото се касае за едно и също вземане на едно и също основание.**

Установено е също така и посочено в мотивите на Определението на Софийски градски съд, че пред Арбитражния съд при БТПП е образувано вътрешно арбитражно дело № 81/2021г. по искова молба от „СЕ“ ЕООД срещу „Д-а-85“ ЕООД, с която ищецът е предявил осъдителен иск за сумата 11 621,93лв. по процесната фактура. Това производство е прекратено с окончателно определение от 07.11.2022г. от АС при БТПП. Видно от определението, Арбитражният съд е приел, че не е компетентен да разгледа спора, тъй като арбитражното споразумение е прекратено по взаимно съгласие на страните, и че с непредявяването на отвода за неподведомственост пред държавния съд ищецът се е съгласил с дерогирането на това споразумение.

При това положение възникналият правен спор, предмет на образуваното пред СРС гражданско дело № 61819/2022г. е подведомствен на държавния съд.

Съдът приема, че възражението на ответника относно арбитражната клауза е неоснователно, поради подробно изложеното по-горе.

По отношение на възражението на ответника, че задълженията за плащане на главницата и лихвите били изтекли по давност и че независимо от позоваването на Решение № 261389, по гр. д. № 13879/2019г. на СГС, с което е отхвърлен предявения от „Д-а-85“ ООД отрицателен установителен иск, същото не означавало, че ищецът има установено със сила на пресъдено нещо вземане към доверителя.

Това възражение на ответника също не може да бъде подкрепено, тъй като при отхвърляне на отрицателен установителен иск със съдебното решение се установява със сила на пресъдено нещо съществуването на правото, което ищецът се е опитал да отрече.

При отхвърляне на отрицателния установителен иск поради това, че се доказва правото на ответника, се формира сила на пресъдено нещо, равнозначна на силата на пресъдено нещо при уважен положителен установителен иск, предявен от ответника.

Решението на СГС № 261389/25.11.2020г. се ползва със сила на пресъдено нещо, която обвързва настоящия състав, тъй като претендираното вземането е между същите страни и е установено по основание и размер по силата на цитираното решение на СГС. Следователно от влизане в сила на решението давността за всички вземания установени в него е 5 години- по аргумент от чл. 117, ал. 2 ЗЗД.

Погасителната давност не тече, докато трае процесът по иска за оспорване на вземането от длъжника. В тази връзка е Решение № 50017 от 27.03.2023 г. на ВКС по гр.

д. № 720/2022 г., IV г. о., с което се приема, погасителната давност не тече, докато трае процесът по иска за оспорване на вземането от длъжника. Основанието за спиране по чл. 115, ал. 1, б. „ж“ ЗЗД не изисква други условия. Длъжникът може да се позове на давност, изтекла в хода на делото, но такъв довод е винаги неоснователен. Предявеният отрицателен установителен иск за вземането прекъсва погасителната давност, ако искът бъде отхвърлен. Мотиви:

Законът свързва началото на погасителната давност с изискуемостта, т.е. с възможността кредиторът да иска изпълнение (чл. 114 ЗЗД), и го санкционира при бездействие - с изтичане на давностния срок кредиторът губи държавната защита по принудителното изпълнение, а длъжникът може да изпълни само доброволно (чл. 118 ЗЗД). Основанията за спиране на погасителната давност по чл. 115, ал. 1 ЗЗД са свързани с обстоятелства, които обясняват бездействието на кредитора. Следователно изходната база за тълкуването на чл. 115, ал. 1, б. „ж“ ЗЗД е в обосноваване или изключване на втория елемент на погасителната давност - трябва ли да се приеме, че кредиторът бездейства, когато длъжникът е инициирал висящ исков процес, оспорвайки вземането. Буквалният прочит на чл. 115, ал. 1, б. „ж“ ЗЗД налага извод, че законът не предвижда други условия за осъществяване на това основание за спиране на погасителната давност, освен висящ исков процес относно вземането.

Кредиторът не бездейства, когато длъжникът оспорва вземането пред съд (с отрицателен установителен иск), позовава се на погасителна давност (давността не се прилага служебно), и процесуалната легитимация на страните е надлежна (ако ОУИ не е предвиден в закона, длъжникът има правен интерес от ОУИ, когато кредиторът претендира вземането извънсъдебно, а с предявения ОУИ длъжникът заявява правоотношение, в което би участвал, ако вземането съществува). Положителният и отрицателният иск за вземането са с еднакъв предмет. По предявения ОУИ кредиторът не бездейства, а очаква съдът да разреши със сила на пресъдено нещо спора за съществуване на вземането. Поради това за спирането на давността по чл. 115, ал. 1, б. „ж“ ЗЗД е без значение дали висящият процес е иницииран от длъжника. Правото на иск по ОУИ (на държавно съдействие чрез разрешаването на спора за вземането със сила на пресъдено нещо) принадлежи не само на ищеца, но и на ответника. Поради това за спирането на давността по чл. 115, ал. 1, б. „ж“ ЗЗД е без значение и това, дали кредиторът е предприел активна защита по ОУИ (твърди и/или доказва факти от значение за вземането). За спирането на давността по чл. 115, ал. 1, б. „ж“ ЗЗД е без значение и това, дали по предявения ОУИ кредиторът ще предяви насрещен осъдителен иск. Кредиторът не разполага с насрещен осъдителен иск, когато вече е снабден с влязло в сила изпълнително основание, а длъжникът оспорва изпълняемото право/вземането, като се позовава на факти, настъпили след породената сила на пресъдено нещо. Дори когато кредиторът не е снабден с влязло в сила изпълнително основание и разполага с насрещен осъдителен иск, той може, но не е длъжен да го предяви. В общия случай по чл. 124, ал. 1 ГПК решението, с което ОУИ е отхвърлен, не е изпълнително основание, но на кредитора принадлежи преценката дали ще се довери на

добросъвестността на длъжника (очаква длъжникът да зачете съдебно признатото вземане и да изпълни доброволно) или предпочита да предяви насрещен осъдителен иск, за да породи решението и изпълнителна сила. В обобщение, буквалното тълкуване по чл. 115, ал. 1, б. „ж“ ЗЗД е правилното – погасителната давност не тече, докато трае процесът относно вземането. Това основание за спиране на погасителната давност не изисква други условия. Такива условия не произтичат и не могат да произтекат от процесуалните права на кредитора като ответник по ОУИ. Институтът на погасителната давност е материално-правен, а не процесуално-правен. Длъжникът може да се позове на погасителна давност, изтекла в хода на процеса по предявения ОУИ (чл. 235, ал. 3 ГПК), но този му довод е винаги неоснователен. Спирането на давността по чл. 115, ал. 1, б. „ж“ ЗЗД се заличава с обратна сила, ако производството по ОУИ бъде прекратено.

Съгласно чл. 116, б. „б“ ЗЗД, погасителната давност се прекъсва с предявяване на иск или възражение (за прихващане или задържане) или искане на започване на помирително производство, а ако искът, възражението или искането не бъдат уважени, давността не се смята за прекъсната. Случаят на предявен положителен или осъдителен иск за вземането е сходен със случая на предявен ОУИ (чл. 46, ал. 2 ЗНА). Поради това и по аналогия от чл. 116, б. „б“ ЗЗД следва да се приеме, че предявеният ОУИ за вземането прекъсва погасителната давност, ако искът бъде отхвърлен. От прекъсването започва да тече нова давност и новият срок е всякога пет години (чл. 117 ЗЗД). Срокът има за начало приключването на съдебното дирене пред последната инстанция, постановила влязлото в сила решение за отхвърляне на ОУИ за вземането.

В този смисъл е и константата практика на съда, която се споделя от настоящия състав и Решение № 50105 от 15.06.2023 г. по гр. д. № 1589/2021 г. на IV ГО , Определение № 50474 от 04.07. 2023 г. по т. д. № 1162 / 2022 г. I т.о, ВКС.

С оглед на горното, не може да се приеме, че задълженията за заплащане на главницата и лихвите са погасени по давност. Не може да се подкрепи в конкретния случай, че давността е изтекла, тъй като влязлото в сила решение на СГС за отхвърляне на отрицателния установителен иск за недължимост на задълженито от страна на „Д-а-85“ ООД, е **постановено на дата 25.11.2020г.,** от това следва, че давността не е изтекла нито за главното задължение, нито за лихвите, а възражението на ответника се явява неоснователно.

По отношението на възражението от ответника за недопустимост на иска.

Това твърдение също не може да бъде подкрепено, тъй като въз основа на решение на СГС № 13879/2019г. е **обезсилено решение № 183641/04.08.2019г.** на СРС, постановено по гр. д. №59819/2017г., 58 състав, **в частта, с която „ЧЕЗ РАЗПРЕДЕЛЕНИЕ БЪЛГАРИЯ“ АД , ЕИК 130277958 е осъден да заплати на „СЕ“ ЕООД, ЕИК ***,** на осн. чл. 55, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД процесната сума – в размер на 11 621.93лв.

От това следва, че искът в настоящото производството по чл. 79, ал. 1 от ЗЗД е

допустим, тъй като не е налице друг предходен осъдителен иск със същото основание, размер и страни.

Съдът приема, че той е и основателен, тъй като вземането е установено по основание, размер и е между същите страни като по отрицателния установителен иск, който е отхвърлен с Решението на СГС.

В този смисъл и по арг. от чл. 299 ГПК всички възражения за неоснователност на вземането и неговата недоказаност са преклудирани от силата на пресъдено нещо на постановеното от СГС решение № 13879/2019г., поради което и предоставяне и обсъждане на доказателства в тази връзка са недопустими. Това е така доколкото има забрана за прешиване на решен със спн правен спор.

В конкретния случай с влизане в сила на решението на СГС № 261389/25.11.2020г., с което е отхвърлен предявения от ищеца „Д-а-85“ ООД отрицателен установителен иск, това означава не само че твърденията на ищеца са били неоснователни/че не дължи сумата 11 621,93 лв. по фактура № 0000008220/01.09.2016г., представляваща начислена електрическа енергия/, но и признание, че ответникът е доказал, че има вземане към ищеца по процесната фактура на основание сключения между страните договор от 22.07.2022г. В този смисъл правната теория проф. Ж. Сталев и съдебната практика, че при отхвърлянето на ОУИ равнозначно на уважаване на положителен установителен иск.

Съдът приема, че предвид изложеното дотук задължението в тежест на „Д-а-85“ ООД – ответник, което е признато за дължимо със сила на пресъдено нещо, съгласно цитираното Решение на СГС № 261389/25.11.2020г. по гр. дело № 13879/2019г., не е доказано, че е заплатено доброволно на ищеца „СЕ“ ЕООД към момента на подаване на исковата молба. В тази връзка предявеният осъдителен иск следва да бъде уважен от настоящия състав.

По отношение на разноските:

Ищецът претендира да му бъдат присъдени разноски, съобразно приложен списък по чл. 80 от ГПК в размер на **2 686,55 лв.**, от които: 606,55 лв. – държавна такса за предявяване на исковете; 1765 лв. – адвокатско възнаграждение пред първата инстанция; 300 лв. – адвокатски хонорар пред СГС по ЧЖ; 15 лв. – държавна такса СГС за ЧЖ.

Ответникът е направил възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на процесуалния представител на ищеца.

Съгласно Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съдът приема, че възражението на ответника за прекомерност на адвокатския хонорар на процесуалния представител на ищеца е основателно и в тази връзка **намалява адвокатския хонорар пред първата съдебна инстанция от сумата в размер на 1 765 лева на сумата в**

размер на 1 445 лева.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД:

Съгласно разпоредбата на чл. 86, ал. 1 от ЗЗД при неизпълнение на парично задължение, какъвто е настоящият случай, длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Ето защо съдът приема, че искът по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД е изцяло основателен за претендираната от ищцовото дружество сума в размер на лихвата върху главницата от датата на депозиране на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

По искането с пр. основание чл. 78 от ГПК

С оглед изхода на спора на ищеца му се дължат всички направени разходи в настоящото производство за държавна, такса, адвокатско възнаграждение съгл. представен списък по чл. 80 от ГПК в общ размер на 2686,55 лв.

Мотивиран от горното, СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД

РЕШИ:

ОСЪЖДА на осн. чл. 79, ал. 1, предлож. едно от ЗЗД във вр. с чл. 86, ал. 1 от ЗЗД „Д-А-85“ ООД, с ЕИК:***, със седалище и адрес на управление:

гр. Благоевград, ул. Александър Стамболийски № 77, да заплати на „СЕ“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н Средец, ул. Солунска № 2, чрез АД „А., Доросиев и партньори“, сумата в размер на **11 621,93 лева - главница**, представляваща начислена ел. енергия по Фактура № 0000008220/01.09.2016г. по Договор за покупко-продажба на електрическа енергия и членство в балансираща група за обект на доставка „Заведение“, ведно със законна лихва за забава върху главницата от **15.11.2022г.** до окончателното изплащане на сумата; както и сумата в размер на **3 541,45 лева**, представляваща мораторна лихва за периода от **15.11.2019г.** до **15.11.2022г.**

ОСЪЖДА на осн. чл. 78 от ГПК „Д-А-85“ ООД, с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. Благоевград, ул. Александър Стамболийски № 77, да заплати на „СЕ“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н Средец, ул. Солунска № 2, чрез АД „А., Доросиев и партньори“, сумата от **2686,55 лв., представляващи разноски в настоящото производство.**

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд с въззивна жалба в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____